

Blue

Text de la pel·lícula Blau de Derek Jarman

Li dius al noi que obri els ulls
Quan els obre i veu la llum
Fas que cridi ben fort:
Oh Blau acosta't
Oh Blau presenta't
Oh Blau eleva't
Oh Blau penetra

M'assec amb uns amics a fer un cafè en un bar on els cambrers són joves refugiats de Bòsnia. La guerra envaeix els diaris i els carrers plens de ruïnes de Sarajevo.

La Tània em diu: «Dus la roba al revés i amb la part del davant al darrere». Érem tots dos sols, així que em vaig despullar i me la vaig tornar a posar bé. Sempre arribo abans que s'obrin les portes.

No sé què hi fan tantes notícies de l'estranger quan tot el que té a veure amb la vida i la mort s'autogestiona i treballa dins meu.

Surto de la vorera i un ciclista gairebé m'atropella. Ha sortit del no-res i per poc m'obre el cap.

Entro en estat de xoc.

El metge de l'hospital St. Bartholomew creu que potser hi ha lesions a la meva retina. M'ha dilatat les pupil·les amb belladona. La lot m'ha enlluernat amb la seva llum encegadorà.

Mira cap a l'esquerra
Mira cap avall
Mira cap amunt
Mira cap a la dreta

Llampecs blaus als ulls
Brunzit de mosques blaves
Dies cansats
La papallona blau cel
Es passeja pels blauets
Perduda en l'escalfor
De la calitja blava
Cantant un blues
Amb calma i lentament

Tristor del meu cor
Tristor dels meus somnis
Lent amor trist
Dels dies dels esperons de cavaller

L'amor universal en què l'home es banya és trist: és el paradís terrenal.

Passejo per la platja mentre bufa un vendaval:

Un altre any que se'n va
A les aigües que bramen
Hi sento la veu d'amics morts
L'amor és la vida que dura per sempre
La memòria del meu cor em porta a tu
David. Howard. Graham. Terry. Paul...

Però, i si aquest present
Fos l'última nit dels temps
En el sol ponent es fon el teu amor
Mor a la llum de la lluna
No pot alçar-se
Negat tres cops pel gall
A la primera llum de l'alba

Mira cap a l'esquerra
Mira cap avall
Mira cap amunt
Mira cap a la dreta
El flaix de la càmera
Blanc nuclear
Fotos
El citomegalovirus: una llum verda i el món es torna magenta
La meva retina
És un planeta llunyà
Un Mart vermell
D'un còmic per a nois
Infectat de groc
Amb un cantó que borbolla
Dic que sembla un planeta
El metge diu: «Més aviat
Sembla una pizza».

El pitjor de la malaltia és la incertesa. Fa sis anys que interpreto una vegada i una altra aquest guió.
La tristor transcendeix la solemne geografia de les limitacions humanes.

Sóc a casa amb les persianes baixades
L'H. B. ha tornat de Newcastle
Però ha sortit; la rentadora
Brama a tota màquina
I la nevera es descongela
Aquests són els seus sons preferits

M'han ofert la possibilitat d'ingressar-me a l'hospital o d'anar-hi dos cops als dia per intubar-me. Mai
recuperaré la visió.

Tinc la retina malmesa, tot i que quan pari de sagnar pot ser que millori la vista que em queda. M'hauré
d'acostumar a no veure-hi.

I si perdo la vista, hi veuré a mitges?

El virus es desboca. Tots els meus amics són morts o s'estan morint. Com si una allau blava els hagués atrapat. A la feina, al cinema, a les manifestacions, a la platja. Agenollats a l'església, corrent, volant, silenciosos o en crits de protesta.

Va començar amb les suors nocturnes i les glàndules inflades. Després, el càncer negre s'escampava pels rostres i, mentre maldaven per respirar, la tuberculosi i la pneumònia els destrossaven els pulmons, i la toxoplasmosi, el cervell. Els reflexos es retorçaven; la suor els rajava pels cabells, com lianes d'una selva tropical. La veu els fugia i es perdien del tot. En la tempesta, la meua ploma esgarrapava tant com podia aquesta història sobre les pàgines.

La sang de la sensibilitat és blava
Em consagro per tal
De trobar-ne l'expressió més perfecta

La vista em fallava una mica més a la nit
L'H. B. m'ofereix la seva sang
Segons diu pot matar-ho tot

El dosificador de DHPG
Refila com un canari

M'acompanya una ombra on l'H. B. apareix i desapareix. He perdut la vista perifèrica de l'ull dret.

Ajuntó les mans davant meu i les separo a poc a poc. En un moment donat desapareixen del meu camp visual. Abans m'hi veia. Ara, si repeteixo el gest, només veig això.

No guanyaré la batalla contra el virus, malgrat tots aquests eslògans com «Viure amb la sida». Els sans se n'han apropiat i nosaltres hi hem de conviure mentre ells estenen una manta sobre les arnes d'Ítaca a través del mar fosc del vi.

La consciència d'aquesta realitat creix, però una altra cosa es perd. Una sensació de realitat ofegada en teatre.
Pensar cec, tornar-se cec.

L'hospital és silenciós com una tomba. La infermera s'esforça a trobar-me una vena al braç dret. Cinc intents i ho deixem córrer. Et marejaries si algú et clavés una agulla al braç? Jo ja m'hi he acostumat, però segueixo tancant els ulls.

El buda Gautama m'ensenya a defugir la malaltia. Però ell no estava connectat a un comptagotes.

El destí és el més fort
Desti Maleït Fatal
Em resigno al Destí
Destí cec
La cànula em pica
Em surt una butllofa al braç
Em treuen l'agulla
Una descàrrega elèctrica em puja pel braç

Com puc fugir si estic connectat a un comptagotes?
Com puc defugir tot això?

Omplo l'habitació amb el ressò de moltes veus
Que han passat temps aquí
Veus alliberades de la pintura blava i resseca
Surt el sol i inunda l'habitació buida
Jo en dic «la meva habitació»
La meva habitació ha acollit molts estius
Ha abraçat rialles i llàgrimes
Podria omplir-se de la teva rialla
Cada paraula, un raig de sol
Guspirejant a la llum
Aquesta és la cançó de la Meva Habitació
La tristor es desvetlla, badalla i està desperta.

Aquest matí al diari hi ha una foto dels refugiats que marxen de Bòsnia. Semblen d'un altre temps. Pageses amb mocadors i vestits negres surten de les pàgines d'una Europa més antiga. N'hi ha una que ha perdut els seus tres fills.

Per la finestra de l'hospital hi titil·len els llampecs. A la porta hi ha una dona gran que espera que pari de ploure. He demanat un taxi i li pregunto si la puc acompanyar. «Em pot deixar al metro de Holborn?» De camí es posa a plorar. Ve d'Edimburg. Té el fill ingressat amb meningitis i ha perdut la mobilitat de les cames. Les llàgrimes cauen i jo em sento inútil. No puc veure-la. Només la sento sanglotar.

Es pot conèixer el món sencer
Sense sortir de casa
Sense mirar per la finestra
Es pot veure el camí del cel
Com més lluny vas
Menys coses saps

En aquest caos d'imatge
Us regalo el Blau universal
Una porta oberta a l'ànima
Una possibilitat infinita
Fent-se palpable

Ja torno a ser a la sala d'espera. L'infern a la Terra és una sala d'espera. Aquí saps que no tens control sobre tu mateix, esperant que cridin el teu nom: «712213». Aquí no tens nom. La confidencialitat és innumerable. On és el 666? Potser és aquí, assegut davant meu? Potser el 666 és aquella boja que fa zàping sense parar.

Què és el que veig
Més enllà de les portes de la consciència
Activistes que irrompen a missa de diumenge
A la catedral
El tsar Ivan, en posat èpic,
Denunciant el Patriarca de Moscou
Un noi amb cara de lluna que escup
I no para de senyar-se; mentre fa la genuflexió,
És que les portes nacrades
Es tancaran de cop als morros dels devots?

La boja està discutint sobre les agulles. Aquí sempre n'hi ha, de discussions. Té una via al coll. Com ens perceben, si és que ens han de percebre d'alguna manera? Per a la majoria som invisibles.

Si es netegessin a fons les portes de la percepció, tot es veuria tal com és.

El gos borda, la caravana passa.
Marco Polo descobreix la Muntanya Blava.

Marco Polo s'atura, s'asseu en un tron de lapislàtzuli a la vora del riu Oxus mentre l'atenen els descendents d'Alexandre el Gran. La caravana s'acosta; unes teles blaves onegen amb el vent i una gent afligida que arriba de més enllà del mar –ultramarina– ve per endur-se el lapislàtzuli amb vetes d'or. El camí cap a la ciutat d'Aqua Vitae està protegit per un laberint de vidre i miralls que provoquen una ceguesa terrible amb la llum del sol. Els miralls reflecteixen cadascuna de les teves traïcions; les magnifiquen i et fan parar boig.

El Blau penetra el laberint. Els visitants han de mantenir un silenci absolut perquè la seva presència no destorbi els poetes que dirigeixen les excavacions. Només es pot excavar els dies de plena calma, atès que la pluja i el vent malmeten les troballes.

L'arqueologia del so tot just s'acaba de perfeccionar i la catalogació sistemàtica de paraules fins ara s'ha fet d'una manera aleatòria. El Blau, entès com a paraula o frase materialitzada en espurnes brillants. Una poètica del foc que tot ho aboca a la foscor amb la guspira dels seus reflexos.

Quan era adolescent vaig treballar al Reial Institut Nacional per a les Persones Cegues en campanyes nadalenques per a la ràdio, amb l'estimada senyora Punch, de setanta anys, que arribava cada matí amb la seva Harley Davidson.

Ella ens mantenia a ratlla. La feina de jardinera li permetia gaudir de temps lliure al gener. La senyora Punch Dona de Cuir va ser la primera lesbiana declarada que vaig conèixer a la vida. Jo vivia la meua sexualitat d'amagat i una mica atemorit, i ella em va donar esperances. «Vine, puja, que anirem a fer un volt.» S'assemblava a Edith Piaf, un pardal, i duia una boina decantada d'una manera molt provocativa. Sempre va dominar totes les altres dones que any rere any venien buscant la seva companyia.

Al diari d'avui: tres quartes parts de les organitzacions sobre la sida no ofereixen informació sobre sexe segur. En un barri han dit que no tenien mariques al seu veïnat, però que ho mirin al barri X, que allà hi tenen un teatre.

Pel que sembla, el meu camp de visió s'ha reduït. Aquest matí l'hospital és encara més silenciós. Callat. Tinc un buit a l'estómac. Em sento abatut. La meua ment s'encén com un interruptor però el cos s'enruna, com una bombeta nua en una habitació fosca i esgavellada. S'hi respira mort, però no se'n parla. Aquest silenci el podrien trencar en qualsevol moment visitants desconsolats cridant «Auxili, germana!», «Ajuda, infermera!» i, tot seguit, el so de les corredisses pel passadís. I, després, silenci.

El Blau protegeix el blanc de la innocència
El Blau s'emporta el negre
El Blau és la foscor feta visible
El Blau protegeix el blanc de la innocència
El Blau s'emporta el negre
El Blau és la foscor feta visible

A les muntanyes hi ha l'ermita de Santa Rita, on acudeixen tots els del final de la cua. Santa Rita és la patrona de les causes perdudes. La santa de tots aquells que ja no poden més, que estan atrapats i sobrepassats pels esdeveniments. Aquests fets, aïllats de la seva causa, van atrapar el Noi dels Ulls Blaus en un sistema d'irrealitat. Tots aquests fets borrosos i decebedors es dissoldrien en el seu darrer sospir? Acostumat com estava a creure en les imatges, una noció absoluta de valor, el seu univers havia oblidat el manament essencial: no faràs una imatge sagrada de tu mateix, tot i que saps que la tasca és omplir el full en blanc. Des del més pregon del teu ésser, prega per alliberar-te de la imatge.

El temps és el que evita que la llum ens toqui.

La imatge és una presó de l'ànima; la teva herència, la teva educació, els teus vicis i aspiracions, les teves qualitats, la teva psicologia.

He caminat per darrere del cel.
Què és el que busques?
El blau inescrutable de la Felicitat.

Per ser un astronauta del buit, deixa enrere la seguretat de la llar que t'empresona amb el seu consol.
Recorda-ho.

Anar marxant i tenir no són estats eterns. Has d'afrontar la por que engendra el començament, el nus i el desenllaç.

Per al Blau no hi ha límits ni solucions.

Com van poder els meus amics creuar el riu de cobalt? Amb què van pagar al barquer? Quan van sortir de la riba anyil, sota aquest cel negre d'atzabeja, alguns van morir allà mateix, mirant enrere. Potser veien la Mort amb els gossos de l'infern arrossegant un carruatge fosc, d'un blau obscur cada cop més fosc per l'absència de llum... Van sentir els tocs de les trompetes?

En David va córrer cap a casa tot anguniejat després de baixar del tren de Waterloo. Va tornar esgotat i mig inconscient i va morir aquella mateixa nit. En Terry deia coses inconnexes i no es podia contenir les llàgrimes. Altres es van anar apagant com floretes tallades per la dalla del Segador Barbablava, assedegades per la manca d'aigua vital. En Howard es va anar convertint a poc a poc en pedra, cada cop més petrificat; la seva ment va quedar empresonada en una fortalesa de ciment i al final l'única cosa que podíem sentir eren els seus gemecs fent voltes per les línies telefòniques d'arreu del món.

En Mad Vincent seu a la seva cadira groga agafant-se els genolls contra el pit. Està com un llum. Uns gira-sols ressecs i esquelètics es marceixen en un gerro buit; les llavors negres estan clavades a una carbassa de Halloween que ens mira de fit a fit. Ell no s'adona que el Blau és allà, al racó. Els seus ulls febreros observen el blat de moro citrí; gralls de corbs d'atzabeja en espiral per damunt del groc. El follet de la llimona observa des de les teles descartades i abandonades en un racó. El suïcidi amargat fa un crit malèfic i agafa amb covardia Yellowbelly, que té els ulls entrellucats.

El Blau lluita contra el malalt Yellowbelly, que amb el seu alè pudent deixa els arbres cremats de febre. La traïció és l'oxigen de la seva mesquinesa. T'apunyarà per l'esquena. Yellowbelly llança un petó esgrogueït a l'aire, la pudor de taverna encega els ulls d'en Blau; el Mal neda en bilis groga. Els ulls de serp de Yellowbelly són verinosos. Repta per damunt de la poma podrida d'Eva com una vespa i, en un instant, pica en Blau a la boca. «Aaah!» La seva legió infernal zumzeja i riu entre el gas mostassa. Se't pixaran al damunt. Ullals esmolats, tacats de nicotina, al descobert. El Blau s'ha transformat en un electrocutador d'insectes i la seva aura Blava crema l'enemic.

Tots vam contemplar el suïcidi
Confiàvem en l'eutanàsia
Ens tranquil·litzava pensar
Que la morfina alleujava el dolor
En lloc de fer-lo tangible
Com si uns dibuixos guillats de Disney
Es convertissin en
Tots els malsons possibles

En Karl es va matar. Com ho va fer? No ho vaig preguntar mai. Semblava fortuït. I què hi fa si va empassar-se àcid cianhídric o si es va fotre un tret a l'ull? Potser es va llançar al buit des de dalt de tot d'un gratacels. La infermera m'explica l'implant. Barreges els medicaments i t'ho injectes un cop al dia. Els medicaments es guarden en una nevereta que et donen. T'imagines anar amunt i avall amb això? L'implant de metall desactiva el detector de bombes als aeroports i, la veritat, no em veig viatjant a Berlín amb una nevereta sota el braç.

Joventuts impacients del sol
Que cremen molts colors
Pentinant-se a cops
En miralls de lavabo
Molestant amb la fusió i la moda
Ballar sota làsers maragda
Aparellar-se en edredons suburbans
Sementals nuclears esquitxats de lefa
Quins temps aquells.

El comptagotes marca els segons; és l'origen d'un rierol per on transcorren els minuts, que se'n van a trobar-se amb el riu de les hores, el mar dels anys i l'oceà de la intemporalitat.

Els efectes secundaris del DHPG, la medicació que m'obliga a venir a l'hospital perquè em posin una via dos cops al dia són: nombre baix de leucòcits, risc més alt d'infecció, nombre baix de plaquetes que pot dur a un risc més alt de sagnar, nombre reduït de cèl·lules roges (anèmia), febre, atacs, disfuncions hepàtiques, calfreds, inflor (edema), infeccions, malestar general, arítmies, pressió arterial alta (hipertensió), pressió arterial baixa (hipotensió), pensaments o somnis anormals, pèrdua d'equilibri (atàxia), ejaculacions, confusió, marejos, cefalees, nerviosisme, lesions als nervis (parestèsia), psicosi, son (somnia), tremolors, nàusees, vòmits, pèrdua de gana (anorèxia), diarrea, sang a l'estómac o l'intestí (hemorràgia intestinal), dolor abdominal, increment del nombre d'un tipus de cèl·lules blanques, índex glucèmic baix, falta d'alè, caiguda dels cabells (alopècia), picor (pruïja), urticària, sang a l'orina, alteració de la funció dels ronyons, urea a la sang, vermellor (inflamació), dolor o irritació (flebitis).

S'han observat desprendiments de retina en pacients tant abans com després de l'inici de la teràpia. La medicació ha provocat un descens de la producció d'esperma en animals i podria provocar infertilitat en humans, així com defectes de naixement en animals. Tot i que no hi ha informació d'això en els estudis que s'han fet en humans, s'hauria de considerar com a potencialment cancerigen, atès que causa tumors en animals.

Si et preocupa cap dels efectes secundaris descrits o vols tenir-ne més informació, consulta el teu metge.

Abans de començar amb la medicació et fan signar un paper conforme estàs al corrent de la possibilitat de contraure qualsevol d'aquestes malalties.

No sóc capaç de saber què he de fer. El signaré.

La marea porta la foscor
L'any se'n va amb el calendari
El teu petó resplendeix
Un llumí encès en la nit
Resplendeix i mor
El meu son trencat
Besa'm un altre cop
Besa'm
Besa'm un altre cop

I un altre
No en tinc mai prou
Llavis insaciables
Ulls de valeriana
Cels blaus

Un home seu de costat en una cadira de rodes, menja de gust un paquet de galetes, amb l'atenció i la calma d'una mantis religiosa. Parla de l'asil amb entusiasme tot i que, de vegades, hi fa de manera incoherent. Diu: «Has de vigilar molt amb qui parles, perquè és difícil distingir entre les visites, el personals i els pacients. El personal només el pots identificar perquè porta cuir. Això sembla un club de sadomasoquistes». Aquest asil s'ha fet gràcies a les donacions, i els noms dels donants estan a la vista perquè tothom pugui saber qui són.

La caritat ha fet que aquells a qui tant se'ls en fot tot plegat semblin benefactors i això és terrible per als qui en depenen. Això s'ha convertit en un gran negoci, mentre el govern, en aquests temps d'indiferència, se'n renta les mans. Nosaltres ho acceptem i els rics i poderosos que ens van fotre ara hi tornen i encara en surten guanyant. Sempre se'ns ha tractat malament; per això, davant la més mínima mostra de compassió, ens manifestem exageradament agraïts.

Sóc varonil
Menjafigues
Una diva de les grans
Dolentot
Un llepaculs
Un marica boig
Emprenyo les mosques de la intimitat
Em faig els nois lesbians
Un heterodimoni pervertit
Me la jugo amb la mort

Sóc un menjapolles
Fals heterosexual
Un home lesbiana
Amb actitud de torracollons
Idees de nimfòman mascle
I desitjos sexistes i atrevits
D'inversions incestuoses i
Terminologia incorrecta
Sóc un No Gai

L'H. B. és a la cuina
Engominant-se els cabells
Em té l'entrada prohibida
Al lloc que ell anomena «la meua oficina»
A les 9 marxem cap a l'hospital

L'H. B. torna del departament d'oftalmologia
On totes les meves notes són confuses
Diu
Això sembla Romania
Dues bombetes
Il·luminen llòbregament
Les parets encrostonades
Hi ha una capsula de nines

Al racó
Indescriptiblement descoratjador
El metge diu
Bé, esclar
Els nens no les veuen
No hi ha recursos
Per il·luminar les instal·lacions

Les gotes fan que em coguin els ulls
La infecció s'ha aturat
Veig flaxos escarlata
Després de la imatge
Dels vasos sanguinis dels meus ulls

Febrer de fer petar les dents
Fred com la mort
Es fica dins dels llençols
Un fred dolorós
Etern com el marbre
El meu pensament
Recobert de drogues es congela
Una pila de flocs de neu buits
Esbarrant la memòria
Un tornado encegat
Fent voltes en espiral
Consciència guerxa i tafanera
Hauria de fer-ho? Ho faig?
Gargotejant la custòdia de la mort
Fixa't en com te'n vas

El DHPG oral va a parar al fetge, així que han modificat una molècula perquè enganyi el sistema. I això quin risc representa? Si hagués de viure quaranta anys sent cec, m'ho pensaria dues vegades. Tracten la meva malaltia com els autos de xoc: música, llums brillants, sotracs i ara a viure una altra vegada.

Les pastilles són la part més dura: n'hi ha que són amargues; n'hi ha que són massa grans. Me'n prenc una trentena al dia. Sóc com un laboratori químic que camina. Tinc basques quan me les he d'empassar i tornen a sortir mig dissoltes amb la tos i la saliva.

La meva pell em cobreix com la camisa de Nessus. Se m'irrita la cara i, a la nit, l'esquena i les cames. Em regiro pel llit i em rasco i sóc incapaç de dormir. M'alço i encenc el llum. Vaig tentinejant fins al lavabo. Si em canso una mica, potser finalment m'adormiré. Em vénen pel·lícules al cap. De tant en tant somio un somni tan esplèndid com el Taj Mahal. Creuo el sud de l'Índia amb un jove guia espiritual. Índia, la terra dels somnis de la meva infantesa. Els records d'una pregària musulmana i una sala d'estar grisa. Una àvia que es deia Moselle, una altra, Girly, una altra, May. Una òrfena que havia perdut el seu nom, que era Ruben; micos de jade, miniatures de marfil, el joc del mahjong. El vent i els bambús de la Xina.

Tots aquells tabús de
Les línies de sang i els bancs de sang
Sang blava i sang dolenta
La nostra sang i la vostra
Jo sec aquí, tu seus allà

Mentre dormia, un avió es va estavellar contra un bloc de pisos. L'avió anava pràcticament buit, però dues-centes persones van fregir-se mentre dormien.

La Terra s'està morint i nosaltres sense adonar-nos-en...

Un jove fràgil com en Belsen
Camina lentament pel passadís
Amb el pijama verd pàl·lid de l'hospital
Que li penja
Regna el silenci
Només se sent una tos llunyana
El meu ull tira un vel sobre
El jove que acaba de passar
Per davant del meu camp de visió
Aquesta malaltia et deixa pel terra
Quan tot just ja te n'havies oblidat
Un tret a la nuca
Tot seria més fàcil
Ja ho veus: això d'anar a l'altre barri
S'està allargant més que la Segona Guerra Mundial.

Segles i eons abandonen l'habitació
Rebentant amb l'atemporalitat
No hi ha entrades ni sortides, ja
No calen necrològiques ni judicis finals
Sabíem que el temps s'acabaria
Demà passat a trenc d'alba
Vam fregar el terra
I vam fer la bugada
Que no ens agafés de sorpresa

Aquestes espurnes blanques que veus són habituals després d'una lesió de retina.

La retina lesionada ha començat a pelar-se i hi han aparegut tot de taques negres, com una bandada d'estornells sota el cel del capvespre.

Torno a ser a St. Mary perquè l'especialista m'examini els ulls. El lloc és el mateix de sempre, però el personal és nou. Quin descans saber que no m'operaran avui per fer-me una punció al pit. He de procurar animar l'H. B., perquè les seves últimes setmanes han estat un infern. Un homenet grisenc passa per la sala d'espera tot anguniejat perquè se n'ha d'anar a Sussex. Diu: «M'estic tornant cec. Ja no puc llegir».

Al cap d'una estona, agafa un diari, s'hi escarrassa uns instants i el torna a deixar a la taula de males maneres. M'han posat unes gotes als ulls que em piquen i m'impedeixen llegir. Escric això en una nebulosa de belladona. L'homenet gris ara fa una cara tràgica. Sembla en Jean Cocteau, però sense l'arrogància refinada del poeta. La sala és plena d'homes i dones que es barallen amb la foscor en diferents estadis de la malaltia. Alguns amb prou feines poden caminar. Cares d'aflicció i d'enuig i, finalment, una terrible resignació.

Jean Cocteau es treu les ulleres i mira al seu voltant amb una mesquinesa indescriptible. Du sabatilles negres, mitjons blaus, pantalons grisos, un jersei de jacquard i una americana d'espiga. La paret està empaperada amb cartells plens d'interrogants: VIH/SIDA?, SIDA?, VIH?, ESTÀS INFECTAT DE SIDA?, COMPLICACIONS DERIVADES DE LA SIDA?, VIH? L'espera és molt dura. La llum encegador de la càmera de l'oftalmòleg deixa una imatge de color blau que persisteix a la retina. El primer cop era verda? La seva persistència desapareix tot d'una. Mentre van passant les fotografies, els colors es tornen rosa i les llums, ataronjades. El procés és una tortura, però el resultat –una visió estable– val molt la pena i justifica el preu i les dotze pastilles que m'he de prendre cada dia. De vegades me les miro i sento nàusees, i no me les vull prendre. Suposo que em

fan pensar en l'H. B., amant de l'ordinador i rei del teclat, que em va donar sort quan un ordinador va triar el meu nom i em va tocar formar part d'aquest assaig clínic. Me n'oblidava: quan vaig marxar de St. Mary, vaig fer un somriure a Jean Cocteau i ell me'l va tornar afectuosament.

M'he descobert mirant sabates en un aparador. Per un moment he estat a punt d'entrar i comprar-ne un parell, però m'he refrenat. Amb les sabates que ara duc posades n'hauria de tenir prou per caminar fins als afores de la vida.

Pescadors de perles
En mars cerulis
Aiguïes profundes
Que renten l'illa dels morts
Als ports de corall
Àmfora
 Vessa
 Or
Pel fons del mar immòbil
Allà ens ajaiem
Ventats per les veles inflades
De vaixells abandonats
Hissades pels vents tristos
Nois perduts
Dormiu per sempre
En una abraçada d'amor
Llavis de sal que es toquen
En jardins submarins
Dits de marbre fred
Toquen un somriure antic
Sons de closques
Xiuxiueigs
L'amor profund a la deriva per sempre
L'olor d'ell
Guapíssim
A l'estiu de la bellesa
Els seus texans blaus
Pels turmells
Plaer en el meu ull espectral
Besa'm
Als llavis
Als ulls
El nostre nom serà oblidat
Amb el temps
Ningú recordarà la nostra feina
La nostra vida passarà com el rastre d'un núvol
I s'escamparà com
La boira atrapada
Pels raigs del sol
Perquè el nostre temps és una ombra que passa
I les nostres vides fugen
Com les espurnes entre els rostolls.

Poso un esperó de cavaller, Blau, a la teva tomba.

Crédits:

Escrit i dirigit per Derek Jarman
Producers: James Mackay & Takashi Asai
Compositor: Simon Fisher Turner
Disseny de so: Marvin Black
Editor de so: Paul Hamblin

Una Producció de Basilisk Communications © 1993

Veus:

Nigel Terry
John Quentin
Derek Jarman
Tilda Swinton

Músics:

Jon Balance
Gini Ball
Marvin Black
Peter Christopherson
Markus Dravius
Brian Eno
Tony Hinnigan
Danny Hyde
Jan Latham Koenig
Marden Hill
The King of Luxembourg
Miranda Sex Garden
Momus
Vini Reilly
Kate St John
Simon Fisher Turner
Richard Watson
Hugh Webb

Exemplar de consulta, es prega retornar. Textos disponibles a www.macba.cat
Ejemplar de consulta, se ruega devolver. Textos disponibles en www.macba.cat
Reference copy, please return. Texts available on www.macba.cat